

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

BARBARA
DELINSKY

*Nädal
rannas*

Originaali tiitel:
Barbara Delinsky
A Week at the Shore
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik raamatus kirjeldatud tegelased, ühingud ja sündmused on kirjaniku kujutlusvõime vili või kasutatud ilukirjanduslikult.

Tõlkinud Ruth Vestel
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2020 by Barbara Delinsky. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E08402521
ISBN 978-9949-82-795-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu lugejatele.

*Minus tekitab aukartust, et hoolimata lugematutest tänapäeva maailma
meelelahutuse võimalustest, loete siiski minu raamatuid.*

See on õnnistus ja olen teile igavesti tänulik.

Luban, et annan kirjutamisel endast parima.

Kas oleme kokku leppinud?

Proloog

Mäletan soola kipitust nahal ja rannale rulluvate lainete müha. Mäletan eredat päikesepaistet, mis pani meie rannarätikute, ujumislaudade ja bikiniide värvid särama. Mäletan ödede kärsituid käsi, mis tõmbasid mind lainete poole, ema heakskiitvat naeru ja isa valvsat pilku.

Mäletan kehaosade liiva matmist ning käe või jala põhjustatud suurejoonelisi liivaplahvatusi. Mäletan meririste, mereklaasi ja adruvalle, mis peitsid tillukesi täiuslikke teokarpe. Mäletan lõket rannal, kõrbenud hot dog'ide ja soolakrõpsude lõhna, hõõguvaid süsi, kui taevas Block Islandi lahe kohal värvus idast läände levides lillakaks.

Mäletan udu, palju udu – ja selle läbimist, järjest valjenevat mootorimüna, kui isa paat jättis lainemurdjad seljataha. Mäletan, kuidas udu varjas järk-järgult vaate, tegi meile tuntud maailma katkendlikuks, kuni see kadus hoopis. Mäletan püssipauku, vähemasti arvan, et mäletan, aga see võib olla ka ilutulestik Westerlys või võreukse paugatus meie maja eeskojas.

Mäletan nii paljut. Aga sellest ei piisa kunagi. Ka erinevad minu mälestused teiste omadest.

Esimene peatükk

Kõik mälestused on ehtsad, aga mitte kõik neist ei tugine faktidele. Aeg, unustamine, emotsionaalne vajadus – kõik need võivad mälestuse kustutada. Aga mis siis, kui mälestus on algusest saati väär? Mis siis, kui seda, mida sa oma arvates nägid, polnud üldsegi olemas?

Seepärast ma kaamerat armastangi. See ei *eksi* kunagi. See vangistab faktid ja säilitab need. See vabastab mu hetkes elamiseks ja edasiminekuks teadmise, et eelmine hetk on säilinud. New Yorki tulekust saati olen dokumenteerinud lumetorme ja üleujutusi. Olen pildistanud võõraid ja sõpru, tänavaid, kus käin, ostukeskusi, kus teen sisseoste. Olen isegi pildistanud oma raseduse arengut peaaegu lõpuni välja – nojah, kuni mu arst keelas mulle sünnituse ajaks Nikoni. Ja tütre elu jäädvustamine? Mul on Joyst tuhandeid fotosid. Igal aastal esimesel koolipäeval vaatame eelmise aasta fotolt, mida ta eelmise aasta esimesel koolipäeval kandis. Me unustame, see on paratamatu. Aga seal see on, eredate pisiasjadeni välja.

Ma ei väida, et üksikasju ei saa võltsida. Teen seda igapäevaselt, kui pildistan kinnisvara sel moel, et see näitab seda võimalikele ostjatele suurema, rõõmsama ja ahvatlevamana. Võttenurgad, objektiivid, valgustus – need on minu aktsiad. Pettus? Võib-olla. Aga selline turustamine juba on.

Aga praegu, kui olen kogu päeva pildistanud Tribeca ridaelamut muu-
tuvas linnavalguses ja kõikvõimalike nurkade alt, mängin Nikoniga kodus. Kell on mõni minut üheksa läbi. Nii lähedal aasta pikimale päevale pole taevas silmapiiri kohal päris must, aga õhk on niiske ja raske, nagu see on New Yorgis juuni alguses tavaline, ning see jätab loojangujärgsele lillale

taevale pikad hallid ribad. Udu on liikvel, mähib kaugemad majad embusse ja hiilib lähemale. Minu silme all katab see Hudsoni nagu tekiga ja keerleb kaugel Fort Lee kaldal, enne kui hõljub edasi põhja, George Washingtoni silla poole nagu iga teinegi koju suunduv jalutaja.

Minu korter on neljakümnendal korrusel ja sealt avaneb vaade Riverside Drive'ile. Minu jaoks oli see veidi kallivõitu, aga vaade jõe üle on hädavajalik. Olen alati vajanud avarust, mitte palju, aga piisavalt. Kuni mul see on, saan hingata.

Suunan statiivi pea alla, keskendun katkematule autovoolule, mis süvenevnas hämaruses muutub järjest erksamaks. Olen pildistanud seda sadu kordi – aga mitte kunagi pole see sama. *Just nagu lainejäljed liival*, mõtlen, hoian kaugjuhtimispuhuti käes ja ootan õiget hetke.

Pildistamine on õpetanud mind ootama. Lisaks keskendumise üheleainsale objektile ja eirama kõike muud. See ei tule mulle loomulikult. Kolmest lapsest keskmisena on mul sünnipärane perifeerne nägemine – mis tähendab, et olin alati teadlik nooremast ja vanemast õest, vanematest, kodust, sõpradest ja oma ebakindlast kohast kõige selle keskel. Enda äralõikamine kõigest muust ja keskendumine üheleainsale stseenile, nagu teeb mu kaamera, on minu jaoks tohutu saavutus.

All tänavatel tiheneb udu. Ootan, kuni see hõreneb ning autode esi- ja tagatuled tulevad taas nähtavale, ootan veel, kuni kuulen sireeni ja järgin siis sinist vilkurit autovoolus. Kui olen rahul, pööran kaamera põhja, ootan udu, terastornide ning autotulede parimat segu, ja pildistan taas.

„Mida sild teeb?“ küsib Joy sohvanurgast, ja ma naeratan. Joy teab, mida mina ja Nikon näeme. Minu ja mu kolmeteistaastase tütre vahel on sedasorti side. Ja seda mängu mängime me tihti.

„Hõljub. Ma ei näe selle jalgu.“ Jätan silla sinnapaika ja vaatan tütre peegelpilti aknaklaasil. Kui ülejäänud tuled on toas kustutatud, paneb Joy tilluke lugemislamp tema titenukud roosalt kumama. Nukud on tütre uued lemmikud ja pärit *vintage*'i kauplusest Village'is. Aga kuma pole nii soe nagu siis, kui valgus peegeldunuks paberilt.

Mind haarab kahtlus, libistan end tema kõrvale sohvale ja küünitan tema raamatut vaatama. Joy tahab seda kinni lüüa, häälitseb vaikselt ja peatub. Ta teab, et olen juba näinud, mida ta varjata püüab. Lugemislamp on kinnitatud romaani „Suured lootused“ külge, aga suurema raamatu

vahel on peidus tema e-luger. Lähedalt näen, et tal on käsil neljakümne neljas lehekülj Garth Steini romaanist „The Art of Racing in the Rain“.

„Aga, aga, aga,“ puterdan ja tõstan pilgu. „See on *meie* lugemisnimekirjas. Peaksime seda *koos* lugema.“ Õigupoolest ette lugema. Kui Joy oli väike, lugesin mõnusalt sisse pakitud tütrekesele alati ette, ja miskipärast pole ma seda kunagi lõpetanud. Lugemisvara on muutunud ja mida vanemaks Joy sai, seda suuremat väljakutset pakkus mulle hääle moonutamine, nii et see sobiks erinevate tegelaskujude omaga. Ootasin, millal saan koera kehastada.

„Nojah, ma ei suutnud esimest lehekülje lugemata jätta, ja siis pidin ma ka teist lugema,“ kaitseb end Joy. „Kas sa mitte ise alati ei väida, et kui tahad lugemist jätkata, on see märk heast raamatust? Olivia Mattson ütleb, et see raamat on tobe, sest kes ikka tahab teada, mida koer mõtleb, aga ma ei tea, kuidas ta sellest üldse midagi teab, sest ta *täiesti* enesekeskne ema ei loe...“

„Joy.“

„See on tõsi. Olivia ema on rikas ja saaks lubada endale ükskõik millist raamatut, mida tahab – ta võib osta *raamatupoe* –, aga ta ei loe? Nii või teisiti on Olivial orava mõistus, ja oravad kardavad koeri. Pealegi, kui Oliviale miski ei meeldi, siis mulle meeldib, ja siin see raamat oli, minu e-lugeri raamatukogus. Kolmanda lehekülje juures ma sõna otsese mõttes nutsin. Kas sina tead, mis edasi saab?“

Õigupoolest Joy ei küsi. Ta teab, et ma tean, aga tema küsimuste õhkujätmise komme ilmnes umbes samal ajal kui algasid tema menstruatsioonid. Peale selle, et ränu veebisaidile Goodreads ja minu jutukale sõbrannale Chrissiele on raamatu sisu meile üldjoontes teada, kuulsime pisaraterohket vestlussaadet vanade koerte elust Best Friends' Animal Society Soho loomade varjupaigas.

„See on hea, ema,“ tunnistab Joy. „Oh mu jumal, see on *niii* hea.“

Tahan rääkida koolikaaslaste austamisest. Aga juhtumisi on Joyl Olivia Mattsoni ema osas õigus. Too pidas vilistlaste kokkutulekul mulle veerand-tunnise loengu sellest, kuidas teha oma ärist midagi suurt, luua üks ja ainus kinnisvara pildistamise kaubamärk Manhattanil, mis on viimane, mida ma teha tahan, sest see tähendaks lisatöötajate palkamist ja tuginemist reklaamidele, mitte vahetule suhtlusele, ning vähem aega Joy seltsis.

Aga sellel kõigel pole tähtsust. „Kuidas jääb „Suurte lootustega?“ küsin. „Sul on järgmisel nädalal eksam.“

„Sa tead, et olen selleks valmis, aga kui sina mängid, miks ei või seda siis mina teha?“

„Sest töötasin täna kuus tundi, et sina saaksid endale lubada ökosöbralikku huulepalsamit, retrorõivaid ja granaatõunamahla, ning olen põhikooli lõpetanud. Pealegi olen mina ema ja sina mitte. Mina võin mängida. See on täiskasvanuks saamise eelis.“

Lisasin nimme viimase. Mu teismeline tütar pole eakohaselt pöörane. Tark laps on kena, aga see pole nii põhikoolis, kui seltskonda sobitumine on võtmesõna. Joy tahab kas juba täisealine olla ja rääkida otsekoheselt ilma teiste hukkamõistu kartmata või olla surmani laps. Oleme Peter Paanist sageli rääkinud.

Selle asemel et liimile minna, küsib Joy lihtsalt: „Kas ma pean nüüd raamatu pooleli jätma?“

Hõõrun põsega tema õlga. Joy ikka veel niisked ja taltsutatud dušivärsked lokid lõhnavad loodusliku mündišampooni järele. „Ei. Valime koos lugemiseks mõne teise raamatu. Võib-olla sellise, kus saan kassi kehastada,“ naljatan, ja tundes teksapükste taskus värinat, võtan mobiiltelefoni välja. Suunanumber on selle piirkonna oma, kus möödus mu lapsepõlv. Ainuüksi selle nägemisest läheb mul sees õõnsaks. Ja sel kellaajal? See ei tööta head. Aga ekraanil pole isa ega õe nimi ning telefoninumber on tundmatu. Kas spämm? Võimalik. Aga võib-olla ka mitte. Isa tervis pole kiita, ja kui arvestada, et mu õde on tuulepea, võib helistada isa arst. Või helistatakse haiglast. Või mitte kumbagi.

Võtan kõne kahtlustavalt vastu ja ootan vaikust. Võpatan, kui kuulen kohe oma nime.

„Mallory.“ See pole küsimus, vaid sedastus madala ja pingul hääle poolt, mis on ühtaegu nii tuttav kui ka võõras. Mu kõhulihased kisivad krampi. Rhode Island on väike, Westerly linn väiksem, seda ümbritsevad külad veelgi pisemad. Ütlen endale, et hääl võib kuuluda ükskõik kellele tosinatelt inimestest, keda lapsena tundsin. Aga vaist ütleb mulle midagi hoopis muud.

Tõusen, lähen statiivi juurde ja ütlen ettevaatlikult: „Jah?“

„Siin Jack.“

Tean, mõtlen. Hingata on raske. Jack Sabathian kasvas üles ookeani ääres nagu meiegi. Kunagi oli ta minu parim sõber, aga pärast minu lahkumist vanematekodust pole me rääkinud, ja kuigi ta häääl on nüüd vanem, tunnen, kuidas mälestused võitlevad end aja sasipuntrast välja.